

a rombadőlt házak, az émelgős füstszag pántlikái, amelyek nyomon kísérnek. Az egyik oldalon egyforma stílusú házak köszönnek az útra, a másikon széles mezők hullámzó vetése kúszi majdnem a sinékig. Még néhány megálló és kezdődik a másik sáv, amely Budapest nyugdíjasainak, tisztviselőregének kedvenc nyaraló-és pihenőhelye. Nem zárt település, szétszórtan állnak a villák, sűrű fákkal és dús növényzettel borított területeken.

A több ezer lakosú nyaralóhely felett már eddig is nem egy heves légi-csata zajlott le. Megmaradt lakosára hozzáadódott a fokozódó tüzeléshez és összeapásokhoz. Az, ami kedden lefolyt, felülmúlt minden eddigi megpróbáltatást. A földszintes házak pincében vagy a kertekben sebtiben készített futóárkok mélyén kuksolva éltek át a borzalmakat. Maguk mesélik: a föld szinte hintázott velük, úgy hullámzott. Minden pillanatban várták, hogy menthetetlenül elveszzenek. A bombák útja észak felől nem széles sávban délre húzódtott. Eltalált épületeket, üzleteket, veteményeskerteket, gyümölcsösöket, iskolákat, békésen legelésző nyájukat, országutat. Nem válogatott és nem kegyelmezett. Az eredmény: a csinos HEV megállóhelyeken, a középületeken, a templomtoronyban alábukó, színétvesztett fekete lobogó mély emberi gyászról beszél. Mindenki az átélt izgalmakat hordozza feldúlt arcán. A részvét mély forrásból és együttérzésből táplálkozik. Nagy, családi közösségekben élnek az emberek, olyan részvétellel beszélnek az áldozatokról.

A gesztenyefákkal ízlésesen beültetett széles utca a gimnáziumhoz vezet. A fák dús levélzete mintha őszi elmúlásra készülne. A városban a bombatámadások után csilingelő üvegcserepeken lépdel az ember. Itt a letepett élő levelek méregzöld szőnyege borul a földre. Ahol bomba csapott le, ott gyökerestől kiszakított fák hevernek szerte-széjjel. Hogy ki tudja készíteni a félelmetes bomba még a sokszázéves fákat is. Kidőlve, élettelenül zuhantak alá, mint a favágók balta-csapásaitól. Métermázsaszámra hevernek a gallyak, vékony és vastag ágak. S ezer és ezer levél, amelynek amúgy sem hosszú életét megrövidítették a szilánkok. Az épület lehullott leveleibe és ágakba burkolódzott, mintha maga is szégyelné azt, ami történt.

A meghitt, kedves sétányokat megkoppasztották. A parkokat összekaszabolták és elcsúfították a bombák repezei.

Ember és állat azonos sorsa

A földhöz lapított házból, amelyből még maradt meg valami, költözködőnek nem autókön, teherkocsikon, arra nem jut. Nagyon szegény emberek lakhattak a romok alatt, maguk húzzák a talpigát, amelyen megmentett holmijuk szerénykedik. Kérlelés nélkül, eltompultan, ki tudja, hányadszor ismétlik:

— Mi úgy menekültünk meg, hogy a pincében voltunk. Már potyogtak a bombák, amikor le akart jutni őt hivatalos ember, de már nem volt idejük a pinceajtót magukra rántani. A bomba a lépcsőkre zuhant, valamenynyüket megölte.

A szomszéd házban a házmesterné a pincébe húzódtott gyermekeivel. A bomba pontosan fölülük esett, mindannyian ott veszttek. Néhány lépéssel arrébb, a ház épen maradt részének folyosóján viszont semmi baja nem történt egy fiúnak, aki az utcáról szaladt be. A bombák és a légnyomás útja mennyire szeszélyes és kiszámíthatatlan.

Négy-öt hullám vonult el a táj felett. Ember és állat sorsa szinte azonos volt. A mezőkre százával hullottak a bombák és tucat száma irtók meg a szétrebbent sertésfalkát.

Harmadik hónapja csúfítják, vagdalják a légitámadások a fővárosnak és vidékének annyira barátságos és vonzó arcát. A forradások sokasodnak. Nehéz csapásokat kell a lakosságnak elviselnie.

Élítőtek egy keresztény okmányokkal utazó zsidó nőt

Szojnok, július 1. A szolnoki rendőrkapitányság ezer pengő pénzbüntetésre ítélte Gerő Zsuzsanna budapesti zsidó nőt, mert keresztény okmányokkal utazott. Az ítélet kihirdetése után észállították a zsidó gyűjtőtáborba. (MTI)

Az erdélyi nyerevénykötvény sorsolása

Szombat reggel kezdték meg az erdélyi nyerevénykövénkötvény hatodik nyerevény-sorsolását a budapesti pénzügyigazgatóság helyiségében.

Összesen 1079 nyerevény került sorsolásra, együttesen 1.400.000 pengő értékben. A nyerevények augusztus elsejétől fizetik ki.

Az 500.000 pengős főnyerevényt a 123-446. számú kötvény nyerte. A 100.000 pengőst a 388-411.

50.000 pengőt nyert a 22-826 és a 87-721.

Az öt darab 10.000 pengős nyerevényt a következő számok nyerték: 2250-117, 415-704, 163-737, 33-713, 352-938.

Ezenkívül kihúztak 20 darab 5000 pengős nyerevényt, 50 darab 1000 pengős és 1000 darab 500 pengős nyerevényt.

Ezenkívül 19 soroza:ot egyenként 1000 számmal, a számok mindegyike 200 pengőt nyert (A közölt számok helyességéért nem vállalunk felelősséget).

Feltárták az ország legmélyebb barlangját

A Pannonia Turista Egyesület barlangkutató szakosztályának kutató csoportja, Hidvégi Ferenc vezetésével június 25-e és 29-e között a szilicsi fensíkon a Nagymánási part néven ismert 637 magassági pont közelében egy 140 m mélységű, függőleges hasadékbarlangot (zsombolyt) tárt fel. A feltárt zsomboly Magyarország legmélyebb barlangja. A minden párkány, vagy közebeeső vízszintes szakasz nélküli, függőleges

140 méteres utat a kutatók kötélművelettel tették meg. A kutatók felmérték és térképezték a zsombolyt s eközben egy rejtett hasadékban cseh kutatók 1925-ből származó feljegyzéseit találták meg. Így az elsőség ugyan a cseh kutatókat illeti, hazai vonatkozásban azonban ismeretlen volt eddig a barlang, s annak feltárása a Pannonia kutatóinak nevéhez fűződik.

LÉGÓBARÁTSÁG

A vidéki ember mindent tud a másíkról. Ismeri egész retyerutyáját, tudja, merre menni földje van, milyenfajta magot vet, hogyan híznak a sertései és mennyi hozományt ad majd a lányának, ha eladósorba kerül.

A pesti ember viszont semmit se tudott a légóig a szomszédjáról. Joggal mondták ránk, pestiekre:

— A, ti nem ismeritek egymást. Ha valaki nálatok az első emeleten öt évet ül sikkasztásért, felköltözik a másodikra és újból tisztességes ember lesz belőle...

Most, hogy egyre jobban második otthonunk az óvóhely, jobban ismerjük egymást, mint a vidékiek.

Kiderült, hogy teljesen elhibázott társadalmi életet éltünk. Barátaink, jóismerőseink legközelebb egy átszállónyira laktak tőlünk és mindig akkor kellett elindulni tőlük, amikor már kezdtük volna jólérezni magunkat.

— Maradjatok még — mondogatták, ha náluk voltunk.

— Ejnye, csak nem mentek már — mondogattuk, ha nálunk voltak.

Dehát mentek és mentünk, mert ha az utolsó villamost lekészük, baktathat haza a társaság gyalog és itt, Pesten, mégis csak messzebb van az Alvég a Felvégtől.

Néha-néha eszébe jutott az embernek, hogy számárság csupa távollakóval jóban lenni, amikor a házban is laknak rendes emberek. Dehát olyan magasan hordtuk az orrunkat, mintha valamennyien méltóságos urak lennénk. Nem köszöntünk volna öt kiló borjúhúsért sem egymásnak. Csak vártuk, hogy majd a másik és akkor nagykegyesen elfogadjuk majd.

Ránk sem ismernének a jó vidékiek manapság:

Előbb csak udvariaskodtunk egymással lent az óvóhelyen.

— Tessék parancsolni. Méltóztassék.

De ezt is csak felkiáltójelel nélkül. Éppen csak hogy mondjunk valamit, ha már szóba kell állni egymással.

Később már az asszonyok beszélgettek. Receptekről, praktikus holmipokolásról. Lassan-lassan megtudtuk egymásról, hogy ki küldte a téli holmiját Orosházára, ki Dunapentelére, ki Ordásra. Azután a férfiak is beszélgetni kezdtek. Hullámszünetben párjával futottak fel egy-egy szippantásra. S végül, persze, bemutatkoztunk egymásnak, hiszen «amúgy» nem illik gyakraiban társalogni.

— Ejnye, — mondta valamelyikük az egyik lefűvés után — éppen ma érkezett egy kis borom Csopakról. Legyen szerencsém!

Koccintottunk. Szervusz, szervusz!... Hát, kérlek öreg fiú, nem is gondol-

tam volna, hogy ilyen remek emberek vagytok!

Hoztak egy falat ezt-azt, cigaretta is akadt, ásványvíz is a borhoz. Egyik este ennél, másik este amannál. Nyolc óra körül már valamenyien odahaza vagyunk s boldogan számontartjuk, hogy mikor kinél tartjuk az «előgyeletet». Már nem is szidjuk a rádiót, hogy hangossága miatt nem lehet beszélgetni, szavát sem érti az ember, ellenkezőleg: olyan hangosra engedjük, hogy hallható legyen a nagy beszélgetés közepette is.

— Adásunkat bizonytalan időre félbeszakítjuk!...

Azelőtt kapkodtunk óvóhelyesomag, kofferok, ruhák után. Most minden ki van készítve sorjában. Azt mondja a soros légóházigazda.

— A fene egye meg, mindig akkor van légó, amikor én vagyok szolgálatban!...

Mentegetőzéssül mondja, hogy ha Földvárt emlegetik majd a riasztásban, sajnos, meg kell szakítani a jóízű bandázást és szét kell széledni az óvóhelyre viendő holmikért.

— Majd odalent folytatjuk! — mondja vigasztalásul.

Persze, csak a beszélgetést, itálnak nincsen helye az óvóhelyen.

Már szinte rokonok vagyunk. Kisegítjük egymást jégszekerénnyel, újkrumplival, könyvvel, térképpel, zseblámpaelemmel, már nehezünkre is esne, ha nem adhatnánk és nem kaphatnánk.

Már olyan jóban vagyunk, olyan nagy barátságban, hogy — két asszony össze is vezett.

Raczkó Lajos

Új kenyér-, tészta- és hús-váltójegyek

Budapest polgármestere közli, hogy július 1-től új nyomású (rózsaszínű) kenyér- és (narancsszínű) tészta-váltójegyek kerülnek forgalomba. A régi (zöldszínű) kenyér- és tészta-váltójegyek további intézkedésig szintén érvényesek és azokat a vendéglátó üzemek, pékek, fűszeresek, stb. továbbra is kötelesek elfogadni.

Július 1-től a húsjeggyel megegyező (tengerkék) színű hús-napijegyek kerülnek kiadásra és így ezidőponttól kezdve további intézkedésig az új kibocsátású és a régi barnaszínű hús-napijegyeket is el kell fogadni a vendéglátó üzemekben.

Bútor- és faáru-gyár

bútor- és faáru-készítését vállalja

bérbe vagy rendelésre. Rákospalota, Rákos-út 38. Telefon: 494-600.

— Sajnálom, kisasszony, de ezt nem fogadhatom el bizonyítéknak arra, hogy írásban tett magának házassági ígéretet... (Simpl.)

— Látod!? A haja keresztülmött a kalapján... (Lustige Bl.)

Piszkos konkurrencia. (Simpl.)

— Hova készülsz ilyen turistaruhában?
— Csak egyenesen, az orrom után.
— No, akkor ebből hegymászás lesz... (Simpl.)

— Ha az urak befejezték, kérem a sőtartót... (Fliegende.)